

Funktionærer gode og taalelige Levevilkaar og i saa Henseende at hævde, at Statsbanerne bør være en god Arbejdsgiver, mener jeg, at det i lige saa høj Grad gælder de løse Arbejdere. Det er jo nemlig saaledes — det gælder baade Statsbanerne og mange andre Forhold —, at det Arbejde, de løse Arbejdere have at udføre, i mange Tilfælde er betydelig mere anstrengende end det, som de faste Funktionærer have at udføre. Dette gælder ogsaa i dette Tilfælde, hvor der er Tale om Snækastning og Arbejde i Grusgrave. Der er ikke Tvivl om, at dette Arbejde er fuldt saa strengt at udføre som meget af de faste Funktionærers Arbejde, og det forekommer derfor mig, at det er et rimeligt Krav, naar der fra Socialdemokratiets Side gøres gældende, at Statsbanerne paa dette Omraade ogsaa bør optræde som en god Arbejdsgiver, der i hvert Tilfælde hvad Betalingen angaar ikke staar tilbage for de private Arbejdsgivere i de paagældende Egne. Det er dette Spørgsmaal, som allerede fra mit Partis Ordførers Side har været fremdraget, som jeg gerne vilde ofre et Par Bemærkninger paa.

Jeg omtalte allerede ved Finanslovens 1ste Behandling Spørgsmaalet om Betalingen til Arbejderne ved Moselund Grusgrav. Den højtærede Trafikminister berørte Spørgsmaalet igen i Gaar, og jeg vil derfor omtale det atter i Dag. Det er et ganske mærkeligt Forhold, der gør sig gældende derude. Oprindeligt havde Arbejdere fra Silkeborg dette Arbejde og fik derfor en Betaling af 30 Øre i Timen. Imidlertid blev der dannet en Fagforening af Arbejdere ved Moselund Station, og de henvendte sig til deres Kammerater i Silkeborg og henstillede til dem, om det ikke var rimeligt, at de fik Arbejdet ude i Grusgraven at udføre. Der hersker jo altid en god kollegial Opfattelse indenfor Arbejdernes Organisationer, og Arbejderne i Silkeborg fandt det derfor rimeligt, at deres Kammerater paa Landet fik dette Arbejde. Men saa skete det mærkelige, at medens Statsbanerne ikke havde noget at erindre imod, at Býarbejderne fik 30 Øre i Timen, vilde de ikke give Landarbejderne mere end 25 Øre, hvilket ikke forekommer mig at staa i saa godt et Forhold til den megen Tale, der saa tit lyder fra Regeringspartiets Side om, at man gerne vil tage det størst mulige Hensyn til Husmændene og Landarbejderne. Her viste man det paa den Maade, at man tilbød Landarbejderne en ringere Timeløn

end den, man tidligere havde betalt Købstadarbejderne for det samme Arbejde. Imidlertid blev der saa truffet den Ordning, at Arbejderne i Moselund for i det hele taget at komme i Arbejde skulde gaa i Arbejde for den Timebetaling, som Statsbanerne bød, altsaa for 25 Øre i Timen, idet man saa haabede gennem Forhandling med Statsbanerne at faa Betalingen forhøjet fra disse 25 Øre til 30 Øre i Timen. Forhandlingerne viste sig imidlertid ikke at kunne føre til noget Resultat, og Enden blev da, at Arbejdet blev nedlagt. Senere hen, da Statsbanerne skulde have mere Arbejde udført, overdrog man dette Arbejde ude i Grusgraven til en privat Entreprenør, og der viste sig da det mærkelige, at denne private Entreprenør udmærket kunde betale Arbejderne i Moselund 30 Øre i Timen, endskønt han sikkert havde beregnet sig selv en ganske pæn Avance paa dette Arbejde. At Statsbanerne stille sig saaledes overfor Arbejderne, synes jeg er noget mærkeligt.

Men det er ikke endt dermed. Da der siden, i Efteraaret, skulde udføres et større Ekstraarbejde paa Silkeborg Stationsplads, viste det sig, at medens man tidligere havde betalt Arbejderne i Silkeborg 30 Øre i Timen, saa vilde man nu kun betale dem en Dagløn af 2 Kr. 60 Øre for $9\frac{1}{2}$ Times Arbejde eller ca. $27\frac{1}{2}$ Øre i Timen. Dette undrede selvfølgelig Arbejderne en hel Del, og det resulterede i, at der blev indledet Forhandlinger for at faa dette Forhold ændret. Dette førte dog ikke til noget, og sidste Lørdag maatte Arbejderne derfor true med, at for saa vidt Timelønnen ikke blev hævet, vilde Arbejdet blive nedlagt fra førstkommande Mandag. Det hjalp. Nu bleve Statsbanerne mere forhandlingsvenlige. Overbanemesteren kom til Stede, og efter en kort Forhandling enedes man om at fortsætte Arbejdet, mod at Timelønnen igen kom op paa 30 Øre, idet Spørgsmaalet derefter skulde til nærmere Behandling mellem Statsbanerne og Arbejdsmændenes Forbund.

Men hele dette Forhold, forekommer det mig, stiller Statsbaneledelsen i et ret ugunstigt Lys. Det er efter min Formening af den Beskaffenhed, at det virker irriterende overfor Arbejderne. Arbejderne i Silkeborg have faaet det bestemte Indtryk, at naar der nu blev budt dem en mindre Timeløn ved Statsbanerne, end der tidligere er bleven budt dem, er det, fordi man nu vil tage Revanche overfor dem,